

[Erlendsson.]

klares, hvis man kan dirigere folk derhen, hvor opgaverne er — at de ikke selv skulle søge dem.

Nu har man igennem de senere år udbygget skoletandklinikkerne så meget, at ca. 1.000 unge tandlæger har fået deres arbejdsplads på skoletandklinikkerne, hvor de har arbejdsopgaver i den størrelse, at de er sat til at passe ca. 500 børns tænder om året. Der skal én skoletandlæge for hver 500, højst 600 børn, og nogle steder skal der kun være 400 børn pr. tandlæge. Det er klart, at ingen privat praktiserende tandlæge kunne tillade sig at have et så lille klientel og have en indtægt ud af det, og det vil sige, at denne form for tandpleje i virkeligheden er urimelig dyr. I det øjeblik der bliver opgaver for privat praktiserende tandlæger også med børnetandpleje, så tror jeg ganske bestemt, at den store tandlægeproduktion, som de senere år har bragt, vil føre disse tandlæger ud, hvor opgaverne er, selv om de ikke skulle blive offentligt ansat.

Jeg har fra mange privat praktiserende tandlægers side hørt beklagelser over, at de ikke har kunnet få assistenter i de senere år, som de har haft brug for i deres praksis. Dette problem vil også blive løst, når skoletandklinikkerne nu ikke i samme omfang som hidtil kan aftage en meget stor del af de nyuddannede tandlæger.

Jeg hilser med stor tilfredshed den mulighed, der nu er for at bevise, at tandbehandling hos privat praktiserende tandlæger kan gøres lige så godt, i det minste lige så godt som på de offentlige tandklinikker. Jeg har ingen statistik over det, men jeg har adskillige eksempler på, at forældre har gået med deres børn til deres privat praktiserende tandlæge efter at have konstateret, at det arbejde, som er udført på skoletandklinikken, har været mindre tilfredsstillende. Sådan tror jeg man vil kunne finde eksempler både i den ene og den anden retning. Det siger ikke generelt noget om, hvilken ordning der er bedst.

Det er fra venstres side påvist, at det særlig i de små kommuner er økonomisk tyngende med oprettelse af skoletandklinikker. Jeg tror godt, venstre kunne have taget konsekvensen af den opdagelse og fundet ud af, at det er samfundsøkonomisk tyngende med de offentlige skoletandklinikker, hvor

man kan klare sig som tandlæge med at behandle 500 børn om året. Det er det bedste bevis, tror jeg, på, at dette er en meget dyr ordning, og at man kan få mere for pengene, mere tandsundhed for de samme penge, hvis man går ind i den ordning, som nu venstre er talsmand for, og som vi håber vil blive fulgt op af en ordning som den, vi har foreslået, som ikke kommer til behandling i denne samling, men som vi vil genfremsætte til efteråret.

Ritta Ahm (KrF):

Jeg skal gøre det ganske kort, men fru Aase Olesen angreb mig for at have svigtet nærdemokratiet, og det kan jeg ikke have siddende på mig. Jeg går ind for nærdemokratiet, men det er ikke på enhver betingelse, og her er et system, som man har sat i gang, og som jeg ikke vil være med til at slå i stykker. Jeg mener også, der er mange andre ting, f. eks. bistandsloven, som ikke egner sig til nærdemokrati, men det er en helt anden sag.

HanneReintoft (DKP):

Jeg synes, det er nogle ordrige, men meget dårlige forklaringer, vi får på, at både venstres forslag og ændringsforslaget er godt nok. Nu siger både fru Aase Olesen og hr. Jacob Sørensen, at det kan ikke gå så galt, som det hidtil er gået med denne lov, og kommunerne skal sørge for det på en eller anden måde. Vi har jo tørre tal for, at der i store dele af landet ikke er hverken klinik- eller tandlægekapacitet til at klare det. Så kan man selvfølgelig sige, at kommunerne skal tvinges, men så falder andre argumenter, at det er tyngende for de små kommuner, for så skal de ordne det på en eller anden måde.

I øvrigt hører vi jo på næsten alle områder, det kan være bistandslov, plejehjem osv., at det er tyngende for de små kommuner, men vi må jo administrere herhjemme på en sådan måde, at også de små kommuner kan byde folk bare et rimeligt serviceniveau. Det kan ikke gå som en undskyldning både det ene og det andet sted.

Jeg kunne godt lide at vide, hvorfor der skulle være færre i en skolebus, der kører efter skoletid, end i en skolebus, der kører i skoletiden. Når man kender de små kommuners evindelige vrøvl over skolebuskørslen,